

Geboren in schande

NORA ROBERTS

Geboren in schande

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

© 1996 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Born in Shame*
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann B.V.

ISBN 978 94 027 1680 1
NUR 302
Eerste druk september 2016

Originele uitgave verschenen bij The Berkley Publishing Group, New York
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijke-
nis met bestaande personen berust op toeval.

Ik zie hem lopen en weet, dat is mijn lief.
Ik hoor hem praten en weet, dat is mijn lief.

– IERSE BALLADE

*Voor al mijn Ierse vrienden,
aan beide kanten van de oceaan.*

Proloog

Amanda droomde droefgeestige dromen. Over Colin, zijn vriendelijke, dierbare gezicht vertrokken van verdriet. Mandy, zei hij. Hij noemde haar altijd Mandy. Zijn Mandy, mijn Mandy, lieve Mandy. Maar er was geen glimlach in zijn stem, in zijn ogen te bespeuren.

Mandy, we kunnen het niet tegenhouden. Was het maar waar. Mandy, mijn Mandy, ik mis je zo. Maar ik had nooit gedacht dat je me zo snel zou moeten volgen. Onze kleine meid, het is zo zwaar voor haar. En ze krijgt het nog zwaarder. Je moet het haar vertellen, hoor.

Nu glimlachte hij wel, maar treurig, zo treurig, en zijn lichaam en zijn gezicht, die zo tastbaar, zo dichtbij hadden geleken dat ze in haar slaap haar handen had uitgestoken om hem aan te raken, begonnen langzaam te vervagen.

Je moet het haar vertellen, herhaalde hij. Dat hebben we vanaf het begin geweten. Ze hoort te weten waar ze vandaan komt. Wie ze is. Maar zeg haar, Mandy, zeg haar dat ze nooit mag vergeten dat ik van haar hield. Ik hield van mijn kleine meid.

O, ga niet weg, Colin. Ze kermde in haar slaap, een hartenkreet. Blijf bij me. Ik houd van je, Colin. Mijn lieve Colin. Je hele persoon heb ik lief.

Maar ze kon hem niet meer terughalen. En kon de droom geen halt toeroepen.

O, wat heerlijk om Ierland weer te zien, dacht ze, als een mistflard over de groene heuvels zwevend die ze zich herinnerde van zo lang geleden. Kijk de rivier eens glinsteren, als een glanzend zilveren lint om een onbetaalbaar geschenk.

En daar was Tommy, haar allerliefste Tommy, die op haar stond te wachten. Zich met een glimlach omdraaide om haar te begroeten.

Waarom had dit zo iets diep verdrietigs, terwijl ze terug was en zich zo jong, zo bruisend, zo verliefd voelde?

Ik dacht dat ik je nooit zou terugzien. Haar stem was ademloos en er klonk een lach in door. *Tommy, ik ben naar je teruggekomen.*

Het leek of hij naar haar staarde. Hoe ze het ook probeerde, ze kon niet dichterbij hem komen dan op een armlengte afstand. Maar ze kon zijn stem wel horen, even duidelijk en warm als vroeger.

Ik houd van je, Amanda. Eeuwig. Er is geen dag voorbijgegaan dat ik niet aan je heb gedacht, en heb teruggedacht aan wat we hier samen hadden.

Hij wendde zich af in haar droom om over de rivier uit te kijken, over de zachtgroene oevers en het kalme water.

Je hebt haar naar de rivier vernoemd, ter herinnering aan de tijd die we samen hadden.

Ze is zo mooi, Tommy. Zo slim, zo sterk. Je zou trots op haar zijn.

Ik ben ook trots. En wat had ik graag... Maar dat was niet voor ons weggelegd. Dat wisten we. Dat wist jij. Hij zuchtte, draaide zich weer om. *Weet dat je altijd een goede moeder voor haar bent geweest, Amanda. Maar nu laat je haar achter. Die pijn, en wat je al die jaren voor je hebt gehouden, maken het zo moeilijk. Je moet het haar vertellen, daar heeft ze recht op. En maak haar duidelijk, maak haar op een of andere manier duidelijk dat ik van haar heb gehouden. En het haar had bewezen als ik had gekund.*

Ik kan het niet alleen, dacht ze, zich aan de droom ontworstelend toen zijn beeltenis vervaagde. O, Lieve-Heer, laat me dit niet alleen hoeven doen.

‘Mam.’ Zachtjes, hoewel haar handen trilden, streelde Shannon haar moeders bezwete gezicht. ‘Mam, wakker worden. Het is maar een droom. Een nare droom.’ Ze wist wat het was om door dromen gekweld te worden, en met de angst om het hart wakker te worden – want de laatste tijd werd ze elke dag wakker met de angst dat haar moeder er niet meer zou zijn. Er klonk wanhoop in haar stem door. Niet nu, bad ze. Nog niet. ‘Word wakker.’

‘Shannon. Ze zijn er niet meer. Ze zijn er alle twee niet meer. Van me afgenomen.’

‘Stil maar. Niet huilen. Alsjeblieft, niet huilen. Doe je ogen open en kijk me aan.’

Trillend gingen Amanda’s ogen open, diepbedroefd en vol tranen. ‘Het spijt me. Het spijt me zo. Ik deed alleen wat me voor jou het beste leek.’

‘Natuurlijk. Dat weet ik toch.’ Radeloos vroeg ze zich af of de ijltoestand betekende dat de kanker was uitgezaaid naar de hersenen. Had-den die cellen niet genoeg aan haar moeders botten? Ze vervloekte de agressief woekerende ziekte en ze vervloekte God, maar haar stem klonk sussend toen ze sprak. ‘Rustig maar. Ik ben hier. Ik ben bij je.’

Met moeite ademde Amanda diep in om tot bedaren te komen. Beelden buitelden over elkaar in haar hoofd – Colin, Tommy, haar dochter. Hoe angstig stonden Shannons ogen – hoe ontredderd had ze gekeken toen ze was teruggekeerd in Columbus.

‘Het gaat al weer.’ Amanda had er alles voor over om die angst weg te nemen uit haar dochters ogen. ‘Natuurlijk ben je hier. Ik ben zo blij dat je er bent.’ En ik vind het zo erg, lieverd, zo verschrikkelijk dat ik je moet achterlaten. ‘Ik heb je bang gemaakt. Sorry dat ik je bang heb gemaakt.’

Het was waar – de angst had zich als een metalige smaak in haar keel genesteld, maar Shannon schudde ontkennend haar hoofd. Inmiddels was ze bijna gewend geraakt aan de angst; die droeg ze met zich mee sinds ze de telefoon had opgepakt in haar kantoor in New York en te horen had gekregen dat haar moeder op sterven lag. ‘Heb je pijn?’

‘Nee. Nee, hoor.’ Amanda zuchtte opnieuw. Hoewel ze pijn had, vreselijke pijn, voelde ze zich sterker. Dat moest ook wel, met wat haar nu te doen stond. Tijdens de paar weken die Shannon bij haar had doorgebracht, had ze het geheim verborgen gehouden, zoals ze haar dochters hele leven al had gedaan. Maar nu moest ze opening van zaken geven. Er was immers niet veel tijd meer. ‘Mag ik wat water, lieverd?’

‘Tuurlijk.’ Shannon pakte de karaf van het nachtkastje, schonk een

plastic glas in en gaf het met een rietje aan haar moeder. Voorzichtig bracht ze het hoofdeind van het ziekenhuisbed een stukje omhoog zodat Amanda gemakkelijker kon drinken.

De woonkamer van het gezellige huis in Columbus was zo aangepast dat het bed daar kon staan. Het was Amanda's wens, en ook die van Shannon, dat ze de laatste weken thuis zou zijn.

Er stond zachte muziek op. Het boek dat Shannon had meegenomen om voor te lezen, lag op de grond waar ze het in paniek had laten vallen. Ze bukte om het op te rapen, probeerde zich uit alle macht goed te houden.

Wanneer ze alleen was, maakte ze zichzelf wijs dat het iets beter ging, dat ze het kon zien. Maar ze hoefde alleen maar naar haar moeder te kijken, de grauwer wordende gelaatskleur te zien, de groeven van de pijn, haar steeds magerder wordende lichaam om beter te weten.

Nu kon ze niets anders meer doen dan zorgen dat haar moeder zich zo comfortabel mogelijk voelde. Er, met de moed der wanhoop, op te vertrouwen dat de morfine de pijn zou stillen die zich nooit helemaal liet stillen.

Ze moest even een momentje hebben, besepte Shannon toen de paniek in haar keel begon op te wellen. Even een momentje voor zichzelf om haar wankele moed weer bijeen te rapen. 'Ik ga een lekker koel washandje voor je gezicht halen.'

'Dank je wel.' En dat, dacht Amanda terwijl Shannon haastig verdween, zou haar voldoende tijd geven om de juiste woorden te vinden.

Op dit moment had Amanda zich jarenlang voorbereid, wetend dat het zou aanbreken, wensend dat het niet zo was. Wat juist en rechtvaardig was tegenover de ene man van wie ze hield, was onrechtvaardig tegenover de andere, hoe ze het ook wendde of keerde.

Maar nu kon ze zich om geen van beiden druk maken. Of inzitten over haar eigen schaamtegevoel.

Nu moest ze alleen aan Shannon denken. Haar hart uit laten gaan naar Shannon.

Haar mooie, stralende dochter die haar leven zo had verrijkt. Haar oogappel. De pijn golfde door haar heen als een giftige stroom, maar ze beet op haar tanden. Hartzeer was onvermijdelijk, om wat er zo stond te gebeuren, om wat er zoveel jaar geleden in Ierland was gebeurd. Met heel haar hart wenste ze dat ze het op een of andere manier kon verzachten.

Ze zag haar dochter weer binnenkomen, de snelle, gracieuze bewegingen, de rusteloze energie. Beweegt als haar vader, dacht Amanda. Niet als Colin. Colin, die lieve schat, was een kluns, onhandig als een uit zijn krachten gegroeide pup.

Maar Tommy was lichtvoetig.

Shannon had ook Tommy's ogen. Het intense smaragdgroen, helder als een meer in de zon. Het warme kastanjebruine haar dat glanzend tot op haar schouders danste, was nog zo'n Ierse erfenis. Niettemin verbeeldde Amanda zich graag dat haar dochter de vorm van haar gezicht, de roomblanke huid en de volle, zachte mond van haarzelf had meegekregen.

Maar het was Colin die haar doorzettingsvermogen, ambitie en zelfvertrouwen had meegegeven.

Ze glimlachte toen Shannon haar klamme gezicht depte. ‘Ik heb je niet vaak genoeg gezegd hoe trots ik op je ben, Shannon.’

‘Jawel, hoor.’

‘Nee, ik liet je merken hoe teleurgesteld ik was dat je niet ging schilderen. Dat was egoïstisch van me. Ik weet beter dan de meeste mensen dat een vrouw haar eigen weg moet gaan.’

‘Je hebt me nooit uit het hoofd proberen te praten dat ik naar New York verhuisde of voor een carrière als reclameontwerper koos. En ik schilder nog steeds,’ voegde ze er met een opbeurende glimlach aan toe. ‘Ik heb nu bijna een stilleven af dat je vast mooi zult vinden.’

Waarom had ze het doek niet meegenomen? Verdorie, waarom had ze er niet aan gedacht wat verf in te pakken, of een schetsboek, zodat ze haar moeder het plezier had kunnen doen om mee te kijken, terwijl ze naast haar zat te werken?

‘Dat is een van mijn lievelingsschilderijen.’ Amanda wees naar het portret aan de muur. ‘Die van je vader waarop hij een dutje doet in de ligstoel in de tuin.’

‘Zijn krachten verzamelt om het gras te gaan maaien,’ zei Shannon grinnikend. Ze legde het washandje weg en ging in de stoel naast het bed zitten. ‘En elke keer dat wij vroegen waarom hij niet iemand inhuurde om het te laten doen, beweerde hij dat hij de lichaamsbeweging fijn vond, om vervolgens buiten in slaap te vallen.’

‘Hij wist me altijd aan het lachen te maken. Dat mis ik.’ Ze streek over Shannons hand. ‘Ik weet dat jij hem ook mist.’

‘Ik denk nog steeds dat hij elk moment binnen kan komen stormen. “Mandy, Shannon”, zegt hij dan, “trek jullie mooiste jurken aan. Ik heb net tienduizend dollar voor een van mijn klanten verdiend op de beurs, en we gaan uit eten”.’

‘Hij genoot ervan geld te verdienen,’ mijmerde Amanda. ‘Het was één groot spel voor hem. Het ging nooit om dollars en centen, nooit om hebzucht of eigenbelang. Alleen om het plezier. Zoals hij het ook leuk vond om om de paar jaar naar een andere plek te ver-

huizen. “Laten we de boel opbreken, Mandy. Wat dacht je ervan om Colorado eens te proberen? Of Memphis?”’

Lachend schudde ze haar hoofd. O, het was fijn om te lachen, om heel eventjes te doen alsof ze gewoon als vanouds wat met elkaar babbelden. ‘Toen we uiteindelijk hierheen waren verhuisd, zei ik hem dat ik lang genoeg de zigeuner had uitgehangen. Dit was ons thuishonk. Hij settelde zich alsof hij al die tijd had gewacht op het juiste moment en de juiste plaats.’

‘Hij was dol op dit huis,’ mompelde Shannon. ‘Ik ook. Ik vond al die verhuizingen nooit erg. Hij maakte er altijd een avontuur van. Maar ik herinner me nog dat ik ongeveer een week nadat we hierin waren getrokken, boven op mijn kamer zat en bedacht dat ik deze keer wilde blijven.’ Ze glimlachte naar haar moeder. ‘Blijkbaar hadden we allemaal hetzelfde gevoel.’

‘Hij had hemel en aarde voor je bewogen, ging door het vuur voor je.’ Amanda’s stem trilde voor ze hem weer onder controle had. ‘Weet je wel, Shannon, weet je wérkelijk hoeveel hij van je hield?’

‘Ja.’ Ze tilde haar moeders hand op, drukte die tegen haar wang. ‘Dat weet ik.’

‘Onthoud dat goed. Vergeet dat nooit. Ik moet je iets vertellen, Shannon, wat je pijn kan doen, waar je boos en in de war van kunt raken. Dat vind ik heel erg.’ Ze ademde diep in.

De droom had meer om het lijf gehad dan liefde en verdriet. Er was sprake geweest van tijdsdruk. Amanda wist dat ze zelfs de kari-ge drie weken die de arts haar had beloofd, niet meer had.

‘Mam, ik snap het. Maar er is nog hoop. Er is altijd nog hoop.’

‘Het heeft niets te maken met dit alles,’ zei ze, met een armzwaai naar de geïmproviseerde ziekenkamer. ‘Het gaat om iets uit het verleden, lieverd, uit een ver verleden. Toen ik met een vriendin naar Ierland ging en in het graafschap Clare logeerde.’

‘Ik heb nooit geweten dat je in Ierland bent geweest.’ Nu ze erover nadacht, kwam het haar vreemd voor. ‘Met al die reizen die we gemaakt hebben, vroeg ik me altijd af waarom we daar nooit heen gin-

gen, terwijl jij en papa allebei Ierse wortels hadden. En ik heb altijd dat gevoel gehad – van verbondenheid, een vreemd soort aantrekkingskracht.’

‘Echt?’ zei Amanda zachtjes.

‘Het valt bijna niet uit te leggen,’ mompelde Shannon. Een tikje opgelaten, want ze was er de vrouw niet naar om dromen hardop uit te spreken, glimlachte ze. ‘Ik heb mezelf altijd voorgehouden dat als ik ooit een lange vakantie nam, ik daarheen zou gaan. Maar met deze promotie en de nieuwe klant...’ Ze schudde het idee van zo’n luxe van zich af. ‘Maar goed, ik weet nog dat elke keer dat ik opperde naar Ierland te gaan, jij je hoofd schudde en zei dat er zoveel andere plekken te zien waren.’

‘Ik kon het niet aan om terug te gaan, en je vader begreep dat.’ Amanda klemde haar lippen op elkaar en keek haar dochter onderzoekend aan. ‘Wil je hier naast me blijven zitten en naar me luisteren? En o, alsjeblieft, alsjeblieft, proberen het te begrijpen?’

Er liep een nieuwe, koude rilling over Shannons rug. Wat kon er nog erger zijn dan de dood? En waarom was ze zo bang voor wat ze te horen zou krijgen?

Ze bleef echter zitten, hield haar moeders hand vast. ‘Je bent van streek,’ begon ze. ‘Je weet hoe belangrijk het is dat je rustig blijft.’

‘En positief denkt,’ zei Amanda met een flauw lachje.

‘Misschien werkt het wel. De geest die sterker is dan de materie. Van wat ik tot dusver heb gelezen –’

‘Ik weet het.’ Er was nu zelfs geen zweem van een glimlachje meer te bekennen. ‘Toen ik een paar jaar ouder was dan jij, ging ik met een goede vriendin – Kathleen Reilly heette ze – naar Ierland. Een gigantisch avontuur voor ons. We waren volwassen vrouwen, maar we kwamen allebei uit een streng gezin. Zo streng, zo conservatief, dat ik al over de dertig was voordat ik het lef had zoiets te ondernemen.’ Ze draaide haar hoofd zodat ze Shannons gezicht kon gadeslaan, terwijl ze sprak. ‘Dat snap jij natuurlijk niet. Jij bent altijd zelfverzekerd geweest, en dapper. Maar toen ik zo oud was als jij,

had ik me nog lang niet aan de angsthaas in mezelf ontworsteld.’

‘Je bent nooit een angsthaas geweest.’

‘O, jawel,’ zei Amanda zacht. ‘Dat was ik wel degelijk. Mijn ouders waren aartsconservatieve Ieren, roomser dan de paus. Hun aller-grootste teleurstelling – meer vanwege prestige dan uit godsdienstige overwegingen – was dat geen van hun kinderen de roeping had.’

‘Maar je was enig kind,’ onderbrak Shannon haar.

‘Een van de waarheden die ik geweld heb aangedaan. Ik heb je verteld dat ik geen familie had, je wijsgemaakt dat er niemand meer was. Maar ik had twee broers en een zus, en we hebben geen woord met elkaar gewisseld sinds vlak voor jouw geboorte.’

‘Maar waarom...’ Shannon hield zich in. ‘Sorry. Ga door.’

‘Je kon altijd al goed luisteren. Dat heeft je vader je geleerd.’ Ze zweeg even, dacht aan Colin, hoopte dat wat ze op het punt stond te doen, voor iedereen juist was. ‘We waren geen hecht gezin, Shannon. Bij ons thuis was het een... stijve bedoening, waar strenge regels en manieren golden. Het stuitte op felle protesten dat ik met Kate op reis ging naar Ierland. Maar we gingen toch, opgewonden als jonge meisjes op een schoolreisje. Eerst naar Dublin. Daarna verder, onze kaarten en neuzen achterna. Voor het eerst van mijn leven voelde ik me vrij.’

Het kostte geen enkele moeite om het zich allemaal weer voor de geest te halen, realiseerde Amanda zich. Zelfs na al die jaren dat ze de herinneringen had weggestopt, kwamen ze nu boven, even helder en zuiver als water. Kates gegiechel, het gesputter van het autootje dat ze hadden gehuurd, de verkeerde afslagen die ze hadden genomen, en de goede.

En haar eerste blik op de golvende heuvels, de torenhoge kliffen in het westen. Het gevoel thuis te zijn gekomen dat ze nooit had verwacht, en nadien nooit meer had gehad.

‘We wilden alles zien wat er te zien viel, en toen we in het westen aankwamen, vonden we een knus pensionnetje met uitzicht op de Shannon. Daar namen we onze intrek, besloten er een soort basis-

kamp van te maken om van daaruit dagtripjes te maken. Naar de Kliffen van Moher, Galway, het strand bij Ballybunnion en al die fascinerende plekjes die je onderweg tegenkomt waar je ze allerminst verwacht.'

Ze keek haar dochter aan, met een intense, heldere blik in haar ogen. 'O, ik wou dat je erheen ging, zelf de magie van het land zou zien, ervaren. De zee die met donderend geraas op de kliffen beukt, het groen van de weiden, de buitenlucht wanneer het zo zachtjes regent – of wanneer de wind zo hard vanaf de Atlantische Oceaan waait. En het licht, parelmoer met gouden penseelstreken.'

Dit was liefde, dacht Shannon verbluft, en een verlangen waarvan ze het bestaan nooit had vermoed. 'Maar je bent nooit teruggegaan.'

'Nee.' Amanda zuchtte. 'Ik ben nooit teruggegaan. Vraag je je wel eens af, lieverd, hoe het kan dat iemand dingen zo zorgvuldig plant, praktisch voor zich ziet hoe de volgende dag zal verlopen, en de dag daarop, en dat er dan iets kleins gebeurt, iets ogenschijnlijk onbeduidends, en het hele toekomstbeeld kantelt? Niets meer helemaal hetzelfde is?'

Het was niet zozeer een vraag als wel een mededeling. Dus Shannon wachtte geduldig, benieuwd wat voor klein iets haar moeders plannen had doorkruist.

De pijn probeerde haar weer te besluipen, listig. Amanda sloot haar ogen even, concentreerde zich op het verdringen ervan. Ze zou het onderdrukken, nam ze zich voor, tot ze had afgemaakt wat ze was begonnen.

'Op een ochtend – het was inmiddels nazomer en de regen kwam in vlagen – voelde Kate zich niet lekker. Ze besloot een dagje in bed te blijven, een beetje te lezen en zichzelf in de watten te leggen. Ik was rusteloos, een gevoel diep vanbinnen dat er plekken waren die op me wachtten. Dus nam ik de auto en ging eropuit. Zonder dat ik het had gepland, reed ik naar Loop Head. Ik hoorde het gebeuk van de golven toen ik uit de auto stapte en naar de kliffen wandelde. De wind floot door het gras. Ik kon de oceaan ruiken, en de regen. Er

ging zo'n oerkracht van die plek uit, de lucht zinderde ervan, net als de rotsen in de dreunende branding.

Ik zag een man staan,' ging ze verder, langzaam nu, 'waar het land steil afliep in zee. Hij keek uit over het water, in de regen – richting Amerika. Er was verder niemand, alleen hij, weggedoken in zijn jas, een druipnatte pet laag over zijn ogen. Hij draaide zich om, alsof hij op mij had staan wachten, en hij glimlachte.'

Plotseling kreeg Shannon de aanvechting om op te staan, haar moeder te zeggen dat het zo wel genoeg was, dat ze moest rusten – alles behalve doorgaan. Zonder dat ze zich daarvan bewust was, hadden haar handen zich tot vuisten gebald. Iets groters, stevigers had zich samengebald in haar maag.

'Hij was niet jong,' zei Amanda zachtjes. 'Maar wel knap. Uit zijn ogen sprak zo'n verdriet, zo'n eenzaamheid. Hij glimlachte en zei goedemorgen en wat een prachtige dag het was, terwijl de regen op onze hoofden kletterde en de wind ons in het gezicht sloeg. Ik lachte, want ergens was het inderdaad een prachtige dag. En hoewel ik inmiddels gewend was aan het zangerige West-Ierse accent, was zijn stem zo melodius dat ik wist dat ik er urenlang naar kon luisteren. Dus stonden we daar en praatten, over mijn reis, over Amerika. Hij was boer, zei hij. Een boer van likmevestje, en dat betreunde hij, want hij had twee dochtertjes om voor te zorgen. Maar toen hij het over hen had, was er niets verdrietigs te bespeuren in zijn gezicht. Het lichtte op. Zijn Maggie Mae en Brie, noemde hij hen. En over zijn vrouw zei hij weinig tot niets.'

De zon brak door,' verzuchtte Amanda. 'Langzaam maar zeker glipte de zon tussen de wolken door, in warme gouden stralen. We wandelden over de smalle paadjes, pratend, alsof we elkaar ons leven lang al kenden. En ik werd verliefd op hem op die hoge, machtige kliffen. Ik had me kapot moeten schrikken.' Ze wierp een vluchtige blik op Shannon, stak aarzelend een hand uit. 'Ik schaamde me wel, want hij was getrouwd en had kinderen. Maar ik dacht dat het alleen van mijn kant kwam, en wat voor zonde schuilt er nu

in de ziel van een oude vrijster die zich een ochtend laat betoveren door een knappe man?’

Tot haar opluchting voelde ze dat haar dochters vingers zich door de hare vlochten. ‘Maar het kwam niet alleen van mijn kant. We zagen elkaar vaker, o, heel onschuldig, hoor. In een pub, op diezelfde kliffen, en hij nam mij en Kate een keer mee naar een braderie in Ennis. Het kon niet onschuldig blijven. We waren geen kinderen meer, en wat we voor elkaar voelden was zo overweldigend, zo intens, en je moet me geloven, zo écht. Kate wist het – iedereen die naar ons keek, had het kunnen zien – en ze praatte op me in zoals je van een vriendin kunt verwachten. Maar ik hield van hem en ik was nog nooit zo gelukkig geweest als wanneer hij bij me was. Niet één keer heeft hij beloftes gedaan. Dromen hadden we samen wel, maar er werden geen beloftes gedaan. Hij was gebonden, aan zijn vrouw die geen liefde voor hem voelde, aan zijn kinderen op wie hij dol was.’

Ze bevochtigde haar droge lippen, nam nog een slokje door het rietje toen Shannon haar zwijgend het glas aanreikte. Amanda liet een korte stilte vallen, want nu brak het moeilijkste moment aan.

‘Ik wist wat ik deed, Shannon. In feite was het meer door mijn toedoen dan van hem dat we geliefden werden. Hij was de eerste man die me beminde, en toen het er uiteindelijk van kwam, was hij zo teder, zo attent, zo liefdevol, dat we na afloop samen huilden. Want we beseften dat we elkaar te laat hadden gevonden, en dat het uitzichtloos was.

Desondanks maakten we wilde plannen. Hij zou iets verzinnen waardoor zijn vrouw goed verzorgd achterbleef en met zijn dochters naar mij in Amerika komen waar we een gezinnetje zouden vormen. Hij wilde niets liever dan een gezin, net als ik. We praatten in die kamer met uitzicht op de rivier en deden alsof we eeuwig hadden. We hadden drie weken, en elke nieuwe dag was heerlijker dan de vorige, en hartverscheurender. Ik moest hem, en Ierland, verlaten. Hij zei tegen me dat hij op het klif bij Loop Head zou staan,

waar we elkaar hadden ontmoet, en over de zee zou uitkijken naar New York, naar mij.

Hij heette Thomas Concannon, een boer die dichter had willen worden.'

'Heb je...' Shannons stem klonk schor en onvast. 'Heb je hem ooit teruggezien?'

'Nee. Ik heb hem een poosje geschreven, en hij schreef terug.' Haar lippen op elkaar persend, staarde Amanda in haar dochters ogen. 'Vlak nadat ik terug was in New York, ontdekte ik dat ik zwanger van hem was.'

Snel schudde Shannon haar hoofd, de ontkenning instinctief, de angst immens. 'Zwanger?' Haar hart begon te bonzen. Opnieuw schudde ze haar hoofd, en ze probeerde haar hand los te trekken. Want ze wist het, zonder dat het uitgesproken hoefde te worden, wist ze het. En weigerde het te accepteren. 'Nee.'

'Ik was dolblij.' Amanda verstevigde haar greep, hoewel het haar moeite kostte. 'Vanaf het allereerste moment dat ik het zeker wist, was ik dolgelukkig. Ik had nooit gedacht een kind te zullen krijgen, dat ik iemand zou vinden die genoeg van me hield om me zo'n geschenk te geven. O, ik wilde dat kind, hield ervan, dankte God ervoor. Wat ik aan verdriet en pijn voelde, kwam voort uit het besef dat ik met Tommy nooit het moois zou kunnen delen dat uit onze liefde voor elkaar was voortgekomen. Nadat ik het hem in een brief had verteld, antwoordde hij compleet over zijn toeren. Hij wilde huis en haard verlaten en naar me toe komen. Hij maakte zich ernstige zorgen om me, en waar ik alleen voor kwam te staan. Ik wist dat hij dat zou doen, en ik kwam in de verleiding. Maar het was verkeerd, Shannon, waar mijn liefde voor hem nooit verkeerd was geweest. Dus schreef ik hem nog een laatste keer, loog tegen hem voor de eerste keer, en liet hem weten dat ik niet bang was, en niet alleen, en dat ik wegging.'

'Je bent moe.' Shannon deed een wanhopige poging de woordenstroom te stoppen. Haar wereld werd op zijn kop gezet, en ze moest

haar uiterste best doen alles weer recht te zetten. ‘Je hebt te veel gepraat. Het is tijd voor je medicijnen.’

‘Hij had van je gehouden,’ zei Amanda met vuur. ‘Als hij de kans had gehad. In mijn hart weet ik dat hij van je hield – zonder je ooit te hebben gezien.’

‘Stop.’ Nu stond ze wel op, rukte zich los, deinsde achteruit. Er steeg een misselijkmakend gevoel in haar op, en haar huid voelde ijskoud en schraal. ‘Ik wil dit niet horen. Ik hoef dit niet aan te horen.’

‘Jawel. Het spijt me dat ik je hiermee zo’n pijn doe, maar je moet het hele verhaal kennen. Ik ben inderdaad vertrokken,’ pakte ze de draad snel weer op. ‘Mijn familie was geschokt, woedend toen ik vertelde dat ik zwanger was. Ze wilden dat ik wegging, jou afstond, discreet, in het geheim, zodat er geen schande van zou worden gesproken. Ik ging liever dood dan dat ik jou afstond. Je was van mij, en je was van Tommy. Er vielen vreselijke woorden in dat huis, bedreigingen, ultimatusms. Ik werd verstoten, en mijn vader, een geslepen zakenman, blokkeerde mijn bankrekening zodat ik niet meer bij het geld kon dat mijn oma me had nagelaten. Voor hem was geld namelijk geen spelletje, weet je. Geld was macht.

Ik heb dat huis verlaten zonder een traan te laten, met het geld dat ik in mijn portemonnee had en één koffer.’

Shannon had het gevoel alsof ze zich onder water bevond, snakkend naar lucht. Maar het plaatje was duidelijk zichtbaar, van haar moeder, jong, zwanger, bijna blut, met één koffer in de hand. ‘Was er niemand die je wilde helpen?’

‘Kate had me wel geholpen, maar ik wist dat het haar duur zou komen te staan. Ik had me zelf in deze situatie gebracht. De gevolgen, de schande én de vreugde, waren ook voor mij. Ik nam een trein naar het noorden en vond een baantje als serveerster in een resort in de Catskills. En daar ontmoette ik Colin Bodine.’

Amanda wachtte, terwijl Shannon zich afwendde en naar het dovende haardvuur liep. Het was stil in de kamer, een stilte die slechts

verbroken werd door het gesis van de gloeiende as en de wind die langs de ramen blies. Maar onder die stilte bespeurde ze de storm, de storm die binnen in het kind woedde waarvan ze meer hield dan van haar eigen leven. Haar hart brak nu al, in de wetenschap dat die storm zo dadelijk over hen allebei zou razen.

‘Hij was op vakantie met zijn ouders. Ik lette niet zo op hem. Hij was gewoon een van de rijke en bevoorrechte lui die ik bediende. Hij maakte af en toe een grapje tegen me, en dan lachte ik beleefd. Ik was met mijn hoofd bij mijn werk en mijn salaris, en bij het kind dat in mijn buik groeide. Tot op een middag een onweersbui losbrak, een heftige. Het merendeel van de gasten bleef liever binnen, in hun kamers, en liet de lunch daar brengen. Ik snelde met een dienblad naar een van de huisjes, want als het eten koud werd en de gast daarover klaagde, was het niet best. En Colin komt een hoek om stormen, doorweekt, en loopt me ondersteboven. Hij was zo onhandig, die schat.’

Tranen brandden achter Shannons ogen, terwijl ze in de smeulende kooltjes staaarde. ‘Hij zei dat hij jou zo ontmoet had, door je omver te lopen.’

‘Klopt. We hebben je voor zover mogelijk altijd de waarheid verteld. Ik lag languit in de modder, en het eten rondom me, verpest. Hij verontschuldigde zich, probeerde me overeind te helpen. Het enige wat ik zag, was al dat eten, geruïneerd. En mijn rug deed pijn van het zeulen met die zware dienbladen, en mijn benen voelden zo vermoeid van het overeind houden van de rest van mijn lijf. Ik begon te huilen. Ik kon niet meer ophouden. Zelfs toen hij me optilde en naar zijn kamer droeg, kon ik niet ophouden met huilen.

Hij was zo lief, zette me met modder en al in een stoel, sloeg een deken om me heen en bleef bij me zitten, over mijn hand wrijvend tot de tranen waren opgedroogd. Ik schaamde me zo, en hij was zo aardig. Hij liet me niet gaan totdat ik had beloofd met hem uit eten te gaan.’

Het had leuk en romantisch moeten zijn, dacht Shannon, terwijl

haar ademhaling begon te haperen. Maar dat was het niet. Het was akelig. ‘Hij wist niet dat je zwanger was.’

Amanda’s gezicht vertrok, zowel van de beschuldiging die uit de woorden sprak als van een volgende pijnscheut. ‘Nee, toen niet. Je zag amper iets aan me, en dat buikje verborg ik zorgvuldig, anders was ik mijn baantje kwijt geweest. Het waren andere tijden, en een ongetrouwde zwangere serveerster in een rijkeluisvakantieparadijs, dat kon gewoon niet.’

‘Je liet hem verliefd op je worden.’ Shannons stem klonk ijskoud, even ijskoud als haar huid aanvoelde. ‘Terwijl je het kind van een andere man in je droeg.’

En het kind was ik, dacht ze, ellendig.

‘Ik was een volwassen vrouw geworden,’ zei Amanda behoedzaam, haar dochters gezicht afspeurend en inwendig huilend om wat ze daar kon zien. ‘En had nog nooit echte liefde gekend. Met Tommy was het snel, overrompelend als een bliksemflits. Ik was er nog steeds door verblind toen ik Colin ontmoette. Er nog steeds kapot van, nog steeds vervuld van. Alles wat ik voor Tommy voelde, richtte ik op het kind dat we samen hadden gemaakt. Ik zou je kunnen vertellen dat ik dacht dat Colin alleen maar aardig voor me was. En aanvankelijk dacht ik dat ook echt. Maar ik zag al snel dat er meer achter zat.’

‘En dat liet je gebeuren.’

‘Misschien had ik het kunnen voorkomen,’ zei Amanda met een diepe, diepe zucht. ‘Ik weet het niet. De week daarop stonden er elke dag bloemen in mijn kamer, en van die leuke hebbedingetjes die hij zo graag gaf. Hij verzon manieren om bij me te zijn. Als ik tien minuten pauze had, dan dook hij ineens op. Toch duurde het dagen voordat ik doorhad dat ik versierd werd. Ik wist niet waar ik het zoeken moest. Hier was deze charmante man die zo verschrikkelijk aardig was, en hij wist niet dat ik het kind van een andere man in me droeg. Ik vertelde het hem, het hele verhaal, ervan overtuigd dat het daarmee over zou zijn, wat ik heel jammer vond want hij was de eni-